غزل

ــانونه پکې وتــــــــــړم
زه نیت دهرلمانځه تــــړم

ـايي کې عادت شوی يـــم
ـې له ننه دروازه تـــــــړم

وخاپونه رانه يونه ســــــي
دبرکـــــلي چينه تـــــــړم

ل په ښکلوپاڼوکـــــــــې
لـــــفظونه پکې زه تـــــړم

ې اوښکې په لاس وخاڅي
تنۍ دګرېوانه تـــــــــــړم

! ښکلی نه يې خوښ مې يې
و په تا پورې دا زړه تـــــړم

خاپونه

غزل

رايـــې وړو هـوا کـــې په هـــوا باران
دغـــــه کاغذي کـــــشتۍ او دا باران

نه ورکـــوي خلـــــکو ته يو غړپ اوبه
شکـــــر چې را اوري په هر چــــا باران

سترګو کې چې وران درته رانجه نه کړي
لـــــــپو کــــې رانيســـــمه لــــه تا باران

دومـــــــــــــــره دې راو اوري، راو اوري
اوښکې مې چې ورکې کــړي له ما باران

ګوره چې انــــــکار له ميني ونه کــــــړې
زما او ستا په منځکې و شــــــېـــــدا باران

يــــــاره حــــــــليمي له تندې مړ شومــه
کلـــــه به را اوري پـــــه دې خـــوا باران

حضرت خان حليمي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې له هــــرې خوا ډبرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له سترې ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هــر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ویل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه ؤ آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

یوه سپین کالي بل سپین کالي ته ویل
راځـــه چې ځـو دلته سوالګرې راځي

حـــلیمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغـــه لار نن جـــادوګرې راځي

خاپونه

غزل

له تا چې راغـــلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قـــرار کېناستم

تورو بـــارودو دلوګـــــیو منځ کې
په خپلو وینو سور سینګار کېناستم

میـــنه خـــو ما دروغ دروغ ګڼله
داځنګه زه په دې انګار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لــکــه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو اننګو
زه حلیمي لکه غبار کـــېناستم

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه کـــېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفـــانونه توره شپه کې

په رڼـــا ورځ به په خپله پکې گـــیر و
اچول یې چې دامـــــونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کـــې

اعتبار دلته یو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنگ باندې ویـــــده یې
زه دې گورم تصویرونه توره شپه کـــې

حـــــــــلیمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ړنگـــول مې پښو خاپونه توره شپه کې

خاپونه

غزل

الوتل کـــــړې په گډا یې، په هوایې
غېږ ته نه راځې هوا یې، په هوا یې

ستا دکلـــي خلک واړه درپسې دي
ته راوان له دې دنـــیا یې، په هوا یې

دکابل دتخت کیسه څومره اوږده شوه
تـــــخت ته ووایه دچا یې ؟ په هوا یې

دحالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پســـــې له شاه یې، په هوا یې

حلـــــــــــیمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح یې ته مې ساه یې، په هوا یې

حضرت خان حلیمي

غزل

خاموشي وه سیوری هم راسره نه و
د درد شپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر و راډک شوی
په لېمو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مجبوري وه گرانه یاره
ستا کوڅې ته یو قدم راسره نه و

اوس چې ښکلیه ستا نامه نشم لیکلی
ماشومتوب کې هېڅ قلم راسره نه و

خپل زړگی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکلیه رایې کړه چې تلم راسره نه و

حلیمي او دملگرو په قسمت کې
په حجره کې نن چلم راسره نه و

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گردونه
لکه چې وي پر گل د غره گردونه

یو خوا د زلفې په هوا الوتې
بل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هینداره کې یې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

سترې ستومانه چې تر کوره راشي
پر اوږو راوړي خر سپېره گردونه

حلیمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الوته گردونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ناست یمه له ځان سره یوڅه لیــکم
دردپه سپینه پاڼه کې دزړه لیــکم

خلکواعتبارپه ښکلوونه کــــړئ
داسې یواعلان په دېواله لیـــکم

جوړه یې مرمۍ کړه دایې وویــــل
زه په دې اجل دپښتانه لیــــکم

یوسړي مې زړه کې ځای نیولی دی
داجمــــله دزړه په دیواله لیــــکم

ته مـــې حـــــلیمې ډېرپوروړی یې
تاپسې دژوندهره شپـــبه لیــــکم

غزل

ستاداوربل سیوري ته دمه راوړم
ښکلیه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وینویې خالـــونه کېږده
لپه کې زړه درته صـــنمه راوړم

چې دپښتون څادرته زیان رسوي
دا ازغــــن تار به له تورخمه راوړم

دپردېسي په سرولمبو سوځـــېږم
تاته دینارلـــه جـــــهنمه راوړم

نن یې ملګروراته داسې وویـــل
حلیمي سترګوکې دې وړمه راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګادشـــــپې سرې هواسره مرغان الوتـــــل
ستاانتظارکې مړه، مړه ځاځکي دباران الوتـل

په خړوخاوروشمعې اوښکې تویولې اشنـــــا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنګان الوتـــــل

هغولاسونونه چې موږبه ترې دعاغوښتـــله
هغولاسونوباندې کاڼي پرانسان الوتـــــــل

دستادتلوشپې بېګاراته په خوب کې راتلـې
په تاپسې مـــې دواړه لاسه پرېشان الوتـــــل

دصـــــحراباده چې زماپه لور راوالوتلـــــــې
زماله غېږې تصـــویـــرونه دجانان الوتـــــل

حلیمي موږپه هغوخلکوپسې ځـــوروان یو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنګړي چې له مړونده باســـي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخیرکارکې نه دی اخـــــته
هغه یوچاته غټه کنده باســــــــي

دنن سبادزمانې مـــــــــــینان
یوبل دمینې له سوګنده باســـــي

هغه چې تابه دخپل ځان ګڼـــــله
اوس یې له کلي په څرګنده باســـي

راتــه غوسه کې وایي ښه ده مړشه
دزلفوتارمې له پیونده باســــــــي

ښکلیه ته هغه حلــــــــیمییادوې
هغه خونشته تللی ژرنده باســــــي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې رنګ دژوندانه يې هــــېر مې نه يې
په هر وخت کې مې په زړه يې هېر مې نه يې

ستا تصوير ته مې بېګا شپه مې شبګيره کړه
که زما په خــنګ کې نه يې هــېر مې نه يې

ســـــتا يادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که وړی بېلتانه يې هــــېر مې نه يې

دســـــپېرو شونډو په جام کې به دې ښبنمه
دسړې چينې اوبه يې هــــېر مې نه يې

تاپسې مې مــــينه ناکه اوښکې درومي
زما سترګې او لېمه يې هــــېر مې نه يې

ته پر ما حلــــــيمي ياره باور وکړه
هېر مې نه يې، هېر مې نه يې، هېرمې نه يې

خاپونه

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظرتږی دی
بارانه و اوره دپېغلو هرګودر تـــــږی دی

په دومره سترې پرېشانه زندګي کې خلـــکو
ماخو لا څه کوې زړګی دسمــــندر تږی دی

له کوره مه رواځه ښکليه رانه وبه دې خوري
دلـــــته دځينو انسانانو تر يخ نظر تږی دی

څومره رڼې، رڼې خولې يې درنه وباسلـــــې
ښکاري دستا په سر جانانه دغه لمر تږی دی

دکابل جان دســــيند څپو نن راته داسې ويل
په غور ځنګونو کوز ور ځمه خړ خيبر تږی دی

حلـــيمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر تږی دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترگـــې مې له هر څه نه خبرې دي
خــوله باندې پرتې راتــه ډېرې دي

اخـــــلي هم سرونه هم ایمان دلـــته
دلته دا پــــیســـې څه زوروري دي

زه به يې گــرېوان په تار کې وپېيـــم
اوښکې د ســــتا ښکلې ملـغلرې دي

دغه دېواله کــــې د مــرمۍ نښـــــې
ناستـــې بیا له پاسه پرې کــوترې دي

وه ظالــمې څنگه تکــــــې تورې دي
ښکاري چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حلیمي خیال کې راوړی نه شم
نـــــن زما د خیـــــــال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

ماانځورکړ داخپل زړه په دېـــواله
باران راوستـــــــې اوبه په دېـــــواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځـــــــکه لاس وهمه زه په دېــــــــواله

دکلونومسافـــــــــربه بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېـــــواله

وه ظالمه ! ســــــــتادتورټوپک مرمۍ
خښېــــــدلې دېواله په دېـــــــــــواله

حلیمي چې رانه ځې نښه دې غواړم
راته ولــــیکه یوڅه په دېــــــــــواله

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له پښو مې هره لاره ورکـــــېدله
برېبوکۍ وې له غباره ورکـــــــېدله

په سجدو کې ډېر سکـــون و پاکه ربه
وېره زما له ګنهګاره ورکــــــېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داګيله مې اوس له ياره ورکـــــېدله

دنښتر دڅـــــېو شور وزه او ته ؤ
يوه خبره له ما خــــــواره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په ګـــرمو کې
زندګي مې ستا لپاره ورکـــــېدله

حـــــليمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکـــېدله

خاپونه

غزل

لکه مرغــــۍ دستاله سترګو الوتله مينه
زما په زړه باندې جانانه کــــېناستله مينه

په لـــمدو شګو به مې څو، څو ځله ولــيکله
دسيند څـــپو به بيا له ځانه سره وړله مينه

له دغه ښاره چې ټغـــر کله دجنګ ټولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو ورېدله مينه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصويرکې
ستا دګرېوان له هره تاره څڅــــېدله مينه

دژوند بازار وپکې نرخ هيڅاته نه و معلوم
چا اخـــيستله چا وړيا لاس ته راوړله مينه

حــــليمي ووايه دا څه درباندې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې ليدله مينه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـــــحرابه کېږي
دا زندگي خـــــو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنگ کې یمه
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له گلابه کېږي

زما دوران کلـــــــي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کـــــــېږي

په سرو غرمـــــو چې مسافرو ته اوبه و کوې
دا بارانونه خو له دغه یوه ثوابه کـــــــيږي

حلـــــيمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کـــــــېږي

خاپونه

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینــــــــــې لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاڼي ولــــــــــې
دادې نوی پېغـــــــلتوب دی بل څه نه دي

کــــــــــومه تمـــــه درته نه لرو خانیه
دازموږه مېلـــــمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی یي په خبره نه پوهــــــــېږي
تاکې هغه ماشومــــتوب دی بل څه نه دي

داښاري جینکــــــــې دومره ښکلې نه وي
دا یې واړه سینگارتوب دی بل څه نه دي

حلــــــیمي خنگه حیران آینې ته گورې
له تاتللی زلــــــمیتوب دی بل څه نه دي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لـــــکه شبنم چې دګل پاڼوپه لمنه کـېـني
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېـــني

ښښنه غوارم خفه نشې بس څه وکړمـــــه
زماداترې نظرســـــتاپه غونډه زنه کېني

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زماپه خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کیني

ګومان مې دادی هغه تللـــی مسافربه راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

داکوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کــېني

خاپونه

غزل

وخت خـــراب دی تر کوڅې نه راوځي
ښکلـــي هېڅ له دروازې نه راوځــــــي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شــــــم
ښه لفظونه ستـــــا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلــــــم وکړي
بیاډاریږي خان دشـــــــپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېـــــــــخ له جبه اوس تسبې نه راوځي

دیارمینـــــــــې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبـــــــې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویـــــــــــل
ستـــــــاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

حضرت خان حلیمي

غزل

ورک منزل دی مسافر يم، ځم روان يم
در په در خاورې په سر يم، ځم روان يم

خدايه ستاپه دومره لويــه دونياګۍ کې
بې ساحله سمـــــندر يم، ځم روان يم

ډېر په کړس راباندې مه خانده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر يم، ځم روان يم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـــوې
زېړی لمر دمازديګـــر يم، ځم روان يم

حليمي لکه اغزی تاته داســــــې
ســتاپه سترګو کې اکثر يم، ځم روان يم

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپســــرلي
وچه هره خواوي بې له تــا

ستاکوڅه کې ما وهي په سر
خوښه دهر چاوي بې له تــا

وکړه ته پوښتنه دهـــــغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حليــــمي
ورانه به پکتياوي بې له تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دنفرت غشو څېـــرلي زړونه
موږ بیا دعشق په تار ګنډلي زړونه

دیارۍ چل باندې پوهېږو خلـــکو
په مینتوب کې مو ګټلــــي زړونه

په زړه یوه په ژبه بله وایـــــــي
له داســـې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتـــــنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر یې سینو کې دي وژلي زړونه

حلیمي مینې ته یې څنګه ښه کړو
ښکلیو مو هر ځای کې داغلي زړونه

غزل

چې جـــــوړوي زموږ له کــــــوره بلا
خدای به یې ووهي په تــــــــوره بلا

دوروري غېږه به زه در کـــــړم اول
له اوږې وغور ځوه وروره بـــــــلا

کلي کې هر سړی په څنګ تر ښه ځي
خدای پیدا کړې له یوې موره بـــــــلا

ای مسافـــــره په دې لار لاړ نه شې
دې لار کې شته یوه سړې خوره بـــلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشـــــنا
حلیمي ځکه شوه نسکوره بـــــــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولــــــه
دا دخوږې مور په دعا راټولــــــه

ددې خږ پږ سالو دې ځار شم جینۍ
پکې دټول کلي حیا راټولــــــه

ربه ژوندون مو په خوښي بدل کـړه
درته مو لپوکې ژړا راټولــــــه

زموږ دخلکو خیال جنګي غوندې دی
ځــکه پردوی باندې بلا راټولــــــه

حــــلیمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په لیدلو زما ساه راټولــــــه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازړه
ما بایللـــــی دی پر تا دازړه

ورته ووایه چــــې نه خاندي
رانه وړي تل په خـــندا دازړه

ته چې لاړلې په تاپســـــــې
څرېکې، څرېکې شو زما دازړه

خوئ زما د مـــــــلنګانو دی
په ســــینه کې مې پاچا دازړه

خدایه ما حلـــــیمي وساتې
له مـــاخوري یوه بلا دا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په چیغو ژاړي دخپل یار په قبر سر شکوي
پرونۍ ناوې نن مشکنې له ټټر شـــــکوي

پښې یې ورماتې کړلې ملا یې هم ورماته کړله
اوس اوسپنیز لاسونه څنې له نښتر شــکوي

لکه وحشي زموږ دکور په دېوالو را اوړي
په نیمه شپه کې مو پردي زموږ له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زموږ دخوشحالۍ خزانه
خدایه تباه یې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بیایې لیدلي ده خوبونو کې شهیده لـــــیلا
څـــکه هغه مین گرېوان په هر گودر شـــکوي

خاپونه

غزل

داپه زړه زماارمـــــان دی
ستاراتله زماارمـــــان دی

چې دېوران واړه سینگارشي
داسې کـــړه زماارمـــــان دی

دپردي وطــــــن کوځونه
خلاصېده زماارمـــــان دی

ستادمینې په دریاب کــــې
عرقېده زماارمـــــان دی

حلیمي له تانه غــــــــېږه
اخیسته زما ارمــــان دی

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې زمانصیبه خواره،یم بې یــــــاره
دژوندون په هره لاره،یم بې یــــــاره

درقیب له لاسه داسې پرماوشـــــــوه
زه اوس گرځم بې ر یباره،یم بې یـــاره

نورزماله دې پردېسه زړه مات شـــوی
هره شپه یم بې قراره،یم بې یــــــاره

هله ورشه لاس په لاس یې غېږته راوړه
زه به مړشم خدای دپاره،یم بې یـــــاره

ماحلیمي ته اوس ملنگه دوعاوکــــــړه
یم بې کلیه،یم بې ښاره،یم بې یــــــاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستاپرتې لارې

ستاغم کې مې نوې کړې
دادمېــــــــخانــې لارې

دلته به تــــــــرڅوخدایه
وي په ویــنوسرې لارې

تاته انتظارکــــــــــوي
زمــــاددروازي لارې

کلـــــــــــکوارادولاندې
لویې شـــــې وړې لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماباندې راتنګې شـــوې
ستاسودکـــوڅې لارې

ښې لارې ددې کلـــــې
دې دهـــــدیرې لارې

دلته کې مین خـــــلک
تل وهي دشـــــپې لارې

موږه پښـــــــتنوباندې
بندې دتوبـــــې لارې

مانه حـــــلیمې اشنا
ولې بدلـــــوې لارې

غزل

په غمونو به یې خـــــورې پخې
دزړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خـــــــلکو
ورته واړه کړئ کـــــوڅې پخې

په منګې یاراو به ورکـــــوي
چې شي ژر، ژرشنې مڼې پـــخې

بې وفایاره ســـــــتاپه تصویر
ماپرې کش کړې کرښې دوې پخې

حـــــلیمې جانان مې روغ نه دی
راپیداکړئ زولنې پـــــــخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دپښوخاپونه یې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنګونه یې په څنډودګیلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونـــــولاړې
ماته دعمرپیغورونه په مراث پاتې شــــول

ماچې ددردکیسه راواخیستله تاته اشـــــنا
دستاپه شونډوکې لفظونه دلباس پاتې شـــول

خیردی که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه ګرېوان مې سېلابونه داحساس پاتې شول

حلیمي ته خوماپه خواداسې لېدلـــــی نه وې
داوښکوڅاڅکي دې راښه زماپه لاس پاتې شول

خاپونه

غزل

زړه مې نه کېږي زه بیاځمه روان یم
مجبوري ده چې له تاځمه روان یـــم

دیوې کلـــــکې غېږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځـــــمه روان یم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنګـړي
جینۍ نه اخلې سوداځمه روان یـــم

سترې، سترې یم یوه لپه او به څـــښم
کاښـــې مـه وله ماما ځمه روان یـــم

زه حـــلیمي دپردېسۍ ګرمۍ وهلی
اوس په لارلکه بوډاځمه روان یـــم

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه عجیبه غونډې کمـــال دې وکړ
خفه دې ولیدمه ســـــوال دې وکړ

چې بې پوښتنې دزړه کورته راځې
ځومره دښې زندګۍ خیـــال دې وکړ

تارانړدې کړه خولګۍ رادې نه کړه
هسې دمینې یومــــــثال دې وکړ

وه په پردې ټوپک مین لالـــــیه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وکړ

حـــلیمې نن راته په سورنه ښکارې
ډېرپه وړه کیسه جـــنجال دې وکړ

خاپونه

غزل

تنهایي ده دېوالونه راســــره دي
ته که نه یې ستا یادونه راسره دي

مازدیګر دې چې په مینه راکـــتل نو
اوس دمینې کتابونه راســـره دي

مروره یاره داځلې مې مـــعاف کړه
مخ راواړوه ګلونه راســـره دي

دا دې څه چل کړی یاره خبر نه یم
ستا په اړه ډېر خیالونه راسره دي

حـــلیمي دژوند له خونده خبر نه یو
خیر غواړو سوال جامونه راسره دي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولـــــــی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولـــــــی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولـــــــی

لکه هندو لاس په نامه راته هـــــمېش ولاړ وي
راسره مینه محبت یې په دولت نیولـــــــــی

ده خــــو ویل چې به یې اور ته غورځوی نو ولې؟
زمـــا زړګی ښکلـــي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ســـتا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې ګرانې ډېر په عقیدت نیولـــــی

خاپونه

غزل

نورې نه کړمه بادونو پسې مـــنډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې مـــنډې

بېګا شپه مې دزړه حال ورته ویلی
اوس وهمه دېوالونو پسې مـــــنډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنګۍ ته
چېرته وکړمه رنګونو پسې مـــنډې

ماته یوه شېبه دمینې ده ګلـــرنګه
نه د ډېر عمر کلونو پسې مــــنډې

نن مې ستا دهېرولو چل زده کړی
یاغي خیال وهي یادونو پسې مـنډې

له غم ډکه زندګي حـــلیمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمورِه زړونه له سینو پرېوځـــي
دغم گردونه په لېمو پرېوځــــي

دژوند کاسه به يي نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځـــي

شېخه په زړه کې دې گـــناه پټه ده
ځکه تارونه له تسبو پر ېوځـــــي

هلته دبل مال په رڼاغلا کـــوي
بيائې جومات ته په سجدو پرېوځي

غريبه ستاله مظلوميت نه قـــربان
که خړ گــــردونه په لېمو پرېوځـــي

زه حلـــيمي ورته حيران، حيران
چـــې دمرميو په ويشتو پرېوځـــي

خاپونه

غزل

څومـــره دننه په پردو کې اوســــــي
پښتنې بياهم په لمبو کې اوســــي

واړه له اوښکو سره وبهـــــېدل
زما ارمانونه په لېموکې اوســــي

ښه په ارامه کړي خوبونه هـــغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه کــــول
اوس په رڼا ورځ په تيارو کې اوســي

دچا په مخ باندې گــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوکې اوســي

داځيني خلک حلـــيمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوســي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وخــــوړه
هم مو په سترړو قدمو دژوند لار وخــــوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلي راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وخوړه

داقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يي په ځان وخوړه نه يي په خپل پلار وخوړه

دهغه دنګه او داښکلې کليواله ځــــــواني
دغريبۍ لــه لاسه واړه ترينه ښار وخــــوړه

هېڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مــــکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وخــوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وخــــوړه
دغم څپېړه دلته هر سړي په وار وخــــوړه

خاپونه

غزل

هــــمېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رســېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنګې ښکلې سترګې
هېر مې نه يې ماليدلې چې پوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته ګورم
ګرانه خوښ مې ځکه پې شډل بډل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشــــې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېبړه تاوکړه
حلـــــيمي آشنا دزړونو والا غل يې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل وطن کې دمرمیو په ویشتو لاهـــــو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

گیلې به نه کوو راځه دســـــــــمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېـــــــس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جــــنگ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیــارو لاهـــو شوې

اوس به یـــې هم تـــــمه له ما وي او کنه ملگرو؟
د لېـونۍ د مینـــــې هیلې په اوبو لاهـــو شوې

حلیمي گوره چې سندور په خـــــپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندي په سر یالو لاهـــــو شوې

خاپونه

غزل

مــــه درومه ځنگه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خـــپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما گران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچـــــوي
دداسې خـــــلکو پروا نه ساتمه

ما حـــــلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم مو خوري هم دبلا سيوري ته ناست يو
موږ بې وسه دهرچا سـيوري ته ناست يو

دې وطن کې غريبي له هرڅـــــه ډېره
مجبوري ده دپاچا ســيوري ته ناست يو

مسافـــــر يو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وايې ماما ســيوري ته ناست يو

موږ دمينې مـــــلنگان يو خير غواړو
ديدن راوړه دکلا سيوري ته ناســت يو

دچـــــنار په شانتې دنگې لاړه نه شې
حـــليمي وايې دتا سيوري ته ناست يو

خاپونه

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره يوسه
روغ يې يوسه زما زړه درسره يوسه

مسافره ته ستنېږې خـــپل وطن ته
زما يار ته سپين وېښته درسره يوسه

موږ ځوانانو ته څه مه وايه مرگيه
ددې کلـــي ټول زاړه درسره يوسه

مينتونه او زارۍ به ډېرې نه کــــړې
خوله دې راکړه بيا اوبه درسره يوسه

حليمې د مينې چل راځينې زده کړه
راشه،راشه دا تراخه درسره يوسه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو مې په ستوني کې سلگۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولگۍ پرته وه

هغې په ښکلـــو او خومارو سترگو
په وير لـــــړلې زندگـــــۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تياره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخـــيستو
په لار کې ســــــل گزه رسۍ پرته وه

دليــــوني حلـــيمي پرلــــــــمن
دارمـــــــانونو کـــکرۍ پـــرته وه

خاپونه

غزل

په سپينو گوتو له تصويره خــــــړ غــبار اوباسي
ستا دراتلو امـــــــــــيد يې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سيورى نشته وار خطاغوندې دى
په گرمو شگـــو باندې ونه دچـــــــنار اوباسي

زموږ دکلي لېونى دومره زړه سوانــــــده دى چې
پر ونه خـــــيږي دکارغه له ځـــالې مار اوباسي

څه دمــــــجلس ښکلي ياران يې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټى دکـــــــوکنار اوباسي

دخداى دپاره لږ تپوس دحلـــــيمي خو وکړه
په لار کې ناست دى له شلېدلي گريوان تار اوباسي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترې قربان شمه، قــربان پخوانی دی
داتصویر مې دجـــانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خــــطا باسي
ستا په سترګوکې شیطان پخوانی دی

ستمونه اوظلـــــمونه ښه پرې وکړه
هېر یې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته ګوري
دغـــه فکر د انسان پخوانـــــی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي یې دا ګومان پخوانی دی

پښېمانه ترینه نه شې خوله دې ورکړه
حلیـــــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

غزل

اوښکې تر ینه ځاځې نم کې ستړې شوې
سترګې مې دستا په غم کې ستړې شوې

لار دپښتانه یې بنده نه کـــــــــړله
ښې ډېرې پیرې تورخم کې ستړې شوې

ســـــــتا دښایستونو په غزل کې مې
ګوتې مې نن دې قـــــلم کې ستړې شوې

بې له کرکې یاره دلته څه نشــــــــته
زموږه ارواګانې چم کې ستړې شوې

یاره حـــــلیمي چې نور به څه کېږي
هیلې مې په هر قدم کې ستړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستا په مینه مې یقین اوباور دواړه وشول
له تاســـــره چې دیدنونه په ولاړه وشـــــول

زموږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلـــي او په شاړه وشول

دجــــــهنم له اوره خلکو موږه نه ویرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
څه یې چې وغوښتل هغه کارونه واړه وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه گرځوه
نه به زه ژاړم او مه حــــلیمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنگه له هرڅه بـــــدرنگه
کیسه زمـــــا د ژوندانه بدرنگه

د ښایستونو ښاپېرۍ مـــــلگرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنگه

ما نازولي یار ته داســـــې ووې
ته یې گل رنگه خیردی زه بدرنگه

په ملگرتیا به یې نو څنگه ویاړم
چې نه ښایسته لرم او نه بدرنگه

په هر یو لوښي کې خپل رنگ بدلوي
ښکلې ده اوس لکه اوبه بدرنگه

حـــــلیمي زړه نه کاڼی مه جوړوه
هسې نه مینه کې شې ته بدرنگه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما په تنهايي کې داعــــــــــادت کړی
تل مې ســــــــتا يادونو عبادت کړی

اوښکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوښکو مې نن داسې بغاوت کـــــــړی

زه دې چې يوازې کلـــــــــه پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کـــــــړی

ما خـــــــــــوپه ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مـــــــــــحبت کړی

ستا داخيرې، خيرې په لــــــمن مورې
ما حـــــــــــليمې سيـــــل دجنت کړی

خاپونه

غزل

غنمو لوکوي چکـــــونه مې په زړه لګوي
رڼې خولې يې اننګـــــو له پاسه خوله لګوي

هغه سرې اوس تصويرونه ټول ساده جوړي
وينو په څېر ته سره رنګونه پکـې نه لګوي

ما خو دستا په ديدن داسې تنده ماته کـړله
لکه بزګر چې دسرې چيـــــنې اوبه لګـــــوي

خدايه له سترګو يې رڼا اخله تياره پرې کوه
دلته چې څوک يو بل ته ګوته پر ماشه لګوي

دتنهايي په تورو شپوکې حـــــليمي لېونی
دزړه له درده په زنګون باندې سيـــنه لګوي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موري ځمه دا راپســـــــې وشړه
لپه کې دعـــــــا راپسې وشړه

زړه کې مې غـــمونه درنه یوړله
ښکلیه لږ خـــــــندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې کرکه که راتړوله وه
خدایه بیا بلا راپسې وشـــــــړه

ماچې دخوشبو په څېر ترتا راوړي
داســــــــې یـــوه هوا راپسې وشړه

ز ه حلیمي که لېونی شـــــــومه
لښــکر دې بیا پاچا راپسې وشړه

غزل

جام دشونډو مه راکـــــــوه مړ نه شم
ډېرې مسافرۍ کمزوری کـــــړی یم

هر وختې مې تبه وي ټوخـــــــېږمه
دغې سرې ګرمۍ کمزوری کړی یم

هسې نه له غــــېږې نه مې ولوېږې
سخـــــتې مزدورۍ کمزوری کړی یم

کندې، کندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنیاګۍ کــــــمزوری کړی یم

یاد کې به چې راغله په سلګو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ کمزوری کړی یم

زه حلــــــیمي ټوله شپه ورګورمه
خوب نشته سپوږمۍ کمزوری کړی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر دي په هـــــنر او په کمال ایښی
تاچې نن په غـــونډه زنه خال ایښی

ماواوتابه کلــــــه ،چې دیدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس دیوال ایښی

بیا دچا یـــادونو ځــــــورولی دی
ځکه یې په مخ باندې دســمال ایښی

تاخو زه هـــمېش له خدایه غواړمه
وایه زړه کې تا څـرنگه خیال ایښی

هغه دظالــــــم سرې اوږه باندې
زموږه په وژولو یې مـــډال ایښی

زما چې دټیکري څوکه په څنگ شوله
دامې حلــــــیمي دراتلو فال ایښی

خاپونه

غزل

اوس یې په څـــه بهانه غلط کړمه له تانه زړگی
زما له واکه خـــــــو وتلی دی جانانه زړگی

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
یوازې ته یې نورمې تور دی له دونیــــا نه زړگی

هغه آینې ته نه ورگوري وایې ته یې پکـــــې
هغه به څنگه صبروي خــــلکو له مانه زړگی

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لـــتړوم
ښار ته به یونسم له دغه بیابانه زړگـــــــــی

دکلـــي منځ و ماشومانو راته ځیر، ځیر کتل
له ما روان و حــــــلیمي پسې له شانه زړگی

حضرت خان حلیمي

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه یمه جــانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هـــېڅ نه وایي
په څـــه خـــبره زه له تانه ورک شم

چې دخـــــــوښیـــو نصیبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمـانه ورک شم

دزندگي په سترې غـــېږه کې زه
له تنـــدې مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمـــــــندر یمه داوښکو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شـم

دستا له خیاله اشنازه حلـــــیمي
دصحرا پل یم په اسانه ورک شـــم

خاپونه

غزل

ماته مې مـــور په ماشومتوب کې راښودلې پښتو
ماهـــــــم په خـــپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وایې رښتیا وایه خـــوږه نه یمه
زه خـــــــو دستا یمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه یې ولړزي له وېرې نه گونگي غوندې شي
کله چې ستا له خولې اغیارو اورېدلې پښـــــتو

چې پرې شرمېږې ته یې نه وایې ستا ژبه پرې شه
ستا په وجودکې خو الله پاک ده کرلې پښـــــتو

له خـــــدایه شکر چې پښتون یې پیدا کړی یمه
ما حلـــــیمي په ډېـــــره مینه ده لېکلې پښتو

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ویـــــده شم
تصویر ته گـــــورم دجانان ویده شم

سر په شنه کاڼي کېږدم نور څه نه وي
په خپل ریښې، ریښې گرېوان ویده شم

هغه ویل خوښي بنگلــــــو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ویده شم

خدایه لـــه تا نه مــــــې دتل لپاره
غوښتـــې ایمان چې په ایمان ویده شم

زه حـــلیمي ستا داوربل سیوري ته
غــــمونه نه وي ډېر اسان ویده شم

غزل

د اوښکو په څېر یاره گرېوانه کې را ایسار شوې
له خیاله مې وتلی وې په زړه کې را ایسار شوې

په توره شـــپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتیا ووایه څنگه په تیاره کې را ایسار شوې

له کــــلي نه په مـــــنډه لیونی درپسې وم
راومې نیوې شکر دی په غره کې را ایسار شوې

خبرې مې کولې د لویانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ایسار شوې

دا ښه دی چې په شرک سره باران حلیمي اوري
له ما نه چې وتلــــې دروازه کې را ایسار شوې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي مخ نه يې خواږه څڅېدل
سم گبين وه زما پر زړه څڅېدل

د انگـــــورو له اوبو راوتـــــل
ستا په تکه سپينه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا ياد
باران څاڅکي څومره ښه څڅېدل

څه عجيبه غوندې کمال يې کاوه
له بـــڼو يې تور رانجه څڅېدل

حلــــــيمي زما له سترگو نه
ستاد پښو په هر يو پله څڅېدل

غزل

افغانــــــه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پســــــې تل روان دی

نن بيا د ښار بڼه بدرنگه ښـــــکاري
خدايه بيا چا پســــې اجل روان دی

دځــــوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

ز ه به نو څنگه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسره دی مل روان دی

دوطن مينه حـــــليمي څوک نه کړي
هر سړی گټه پسې خـــــپل روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارمـــــــې دراتلو راته څه نه وایـــې
غـــــم له ما دتلو راته څه نه وایې

شونډې یې له جـــام سره بلـــــدې دي
ځـــــــکه دتسبـو راته څه نه وایې

زړه ته مې اور ورکړ اوروښان مي کړ
ښکلی د ډېوو راته څــــــــه نه وایي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅـــــــوک دهغو راته څه نه وایي

څانګه کې ګلونه بویوي خـــــــلک
څوک هم داغزو راته څــــه نه وایي

ما حلـــــیمي وژني جدایي باندې
تش دمړه کـــــېدو راته څه نه وایي

غزل

هر ځای وي دمـــینې او دګل کیسې
دلـــته وي د درز او دغـــو بل کیسې

ستا مینې دمرګ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجـــل کــــــیسې

ګـــوره له ما لاس دمینې وانه خلې
ډېرې کړي جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واوري په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کیسې

وایي حــــــلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنګ او د مورچل کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

حضرت خان حلیمي

غزل

څــه قراره قراري ده تنـــــهایي ده
ړنگه بنگه مې یاري ده تنــهایي ده

دبې وسه ژوند کیسه به چاته وکړم
دفکرونو کمزوري ده تنـــهایي ده

بې وفا له لاسه دې صحراته راغلم
په زړګي مې بېماري ده تنــهایي ده

نن دزړه خبره یار ته مخامخ کړم
داخبره ضروري ده تنـــهایي ده

حلیمي دستا لپاره مې په زلفـــــو
ما پرې کړې ښه خواري ده تنهایي ده

خاپونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سا ډوبی

د ژوندانه واړه ښـــــکلا ډوبـــېـــــده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېـــــــده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خـــــوشالۍ نه زما ساه ډوبېــــــده

***

انتظار

په زړونو مو تنهاکـــــــــې او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلگـــــــۍ دلته راخېژي
پروا يې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي
***

حالت

دستاله‌غـــمه‌چې‌ژړېږم پرځان
اوس‌لکه‌شمعه‌ويلې کېږم پرځان
تا چې‌بېگا د شونډو جام‌راکړی
نشه نشه يـــم نه پوهېږم‌پر ځان

***

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ويشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ويشتل
څه توره شپه وه برېبوکۍ وې ځاځکي هم ورسره
زما په جـــــــونگړه کې يې نن څراغونه ويشتل

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خندا پاتې نه دی
دلته ټول وير دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمـــــــه
راسره خوا کې مسافر اشـــنا راپاتې نه دی

***

خوب

بې خــــــــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ويده ؤ
په سپين مړوند کې شنه بنګړي زما د يار ويده ؤ

په تـــــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيـــــا تر سهاره په هوش نه وه ښه خـــــمار ويده ؤ

وير

پر کــــــومه لاړ شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمـــــــه خدايه

د خپـــــل وطن پر غـــــم مې ډېر ژړلي
سترګې مې درد کوي له نمه خدايه

***

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه ګلرنګه اور به واخلې
په زړګي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په گل بدلـــــېدې
د ستا خوږي، خوږي خبرې په غـــزل بدلـــــــېدې

د پـــــردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډبرې په ځنـــــــگل بدلـــــــېدې

***

تگ

قـــــــدمونه مې یو بل پسې روان دي
ستړي، ستړي په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مـــــېخانې ته په بوتل پسې روان دي

***

ساز

کلـه چې باد په دې نښترو راشي
په گـډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پیدا کړم
هـــله مـــــې ژبه په خبرو راشـــــي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library